

Cuvântul este viu
de Endie Rahardja – consilier ICCRS

Cuvântul lui Dumnezeu este foarte puternic. Sfântul Paul a scris în *Evrei 4,12*: „Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu, plin de putere și mai ascuțit decât orice sabie cu două tășuri; el pătrunde până la despărțitura sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei și judecă sentimentele și gândurile inimii”.

Acum, se pune problema dacă mai este cuvântul viu? Cuvântul pe care-l citim mai este puternic precum o sabie cu două tășuri? Este profetic? Poate el distruge răul din viețile noastre? Sau este ca un somnifer care este folosit pentru a ne însoți la culcare?

În *2Tim 3,16*, Sf. Paul a spus: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și este de folos pentru a învăța, a dojeni, a îndrepta, a educa în dreptate”. Cuvântul „inspirat” vine dintr-un termen grecesc *Theopneustos* (insuflat de Dumnezeu) și e diferit de felul în care înțelegem cuvântul astăzi. Nu este ca inspirația pe care o are un compozitor pentru a compune un cântec frumos sau un poet pentru a scrie poezii romantice. Dumnezeu însuși vorbește prin aurii Sfintei Scripturi cuvinte care le-au fost date prin Duhul Sfânt.

Pentru ca acest cuvânt să fie viu în viețile noastre trebuie să fim umpluți de Duhul Sfânt și să avem inima și mintea deschise către el. Trebuie să ne potrivim pe frecvența Duhului Sfânt așa cum potrivim un radio pe frecvența corectă pentru a auzi clar cuvântul rostit.

Îmi place să citesc tot felul de cărți, benzi desenate, romane, reviste etc. Când citesc aceste cărți, imaginația mă ajută să văd povestea. Înainte să fiu botezat în Duhul Sfânt, când citeam Biblia era o situație asemănătoare: îmi imaginam povestea în capul meu, dar nu simțeam niciodată vreo conexiune cu ea în inima mea.

Însă, după ce am fost botezat în Duhul Sfânt, a fost foarte diferit. Nu mai citeam doar o poveste, ci cuvintele au devenit vii. Când citesc acum Sfânta Scriptură aceasta nu îmi umple doar capul, ci și inima. Știu că Dumnezeu îmi vorbește cu iubire în mod direct și, uneori, când este necesar, mă dojenește cu blândețe.

Îmi amintesc că în 1994, la doi ani după ce am fost botezat în Duhul Sfânt, fiul meu de 12 ani a fost spitalizat cu dureri abdominale puternice. După mai multe examinări, medicii nu au putut găsi cauza durerii. Câteva zile mai târziu, când era încă în spital, starea lui s-a agravat și mi-a spus cu o voce slabă că nu mai poate suporta durerile. Am plâns și m-am tânguit Domnului: „De ce îmi faci asta?”. În acea noapte am cerut un cuvânt din Biblie și am citit din *Cartea Exodului*, unde Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Spune fiilor lui Israel: «Voi sunteți un popor încăpățânat»” (*Ex 33,5*). Când am citit acest cuvânt l-am auzit pe Dumnezeu spunându-mi mie că sunt o persoană încăpățânată, căci încă nu am încredere în el, deși m-a ajutat de atâtea ori în situații dificile din trecut. În acea noapte m-am rugat: „Am încredere în tine, Doamne și îl încredințez pe fiul meu mâinilor tale puternice, te rog, dă-i tot ce poți.” În ziua următoare fiul meu a avut o operație și s-a descoperit că avea peritonită de mai multe zile. A fost o operație de amploare și medicul mi-a spus mai târziu că mulți pacienți mor din cauza unei astfel de situații și că fiul meu are un corp robust.

Nu cred că datorită robusteții corpului fiul meu a supraviețuit operației, ci pentru că Dumnezeu ne-a salvat atât pe mine, cât și pe fiul meu.

Din această experiență am învățat că este viu cuvântul lui Dumnezeu în măsura în care îmi deschid inima și îi permit Duhului Sfânt să mă îndrume. Deseori, când citesc Scriptura, Dumnezeu îmi reamintește puterea cuvintelor lui.

Lăudați-l pe Domnul!

Cuvintele noastre construiesc ori distrug?
de Francisc Olotu – consilier ICCRS

Cuvintele pe care le spunem au putere și această putere derivă din faptul că suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat această lume prin cuvânt, așa încât atunci când vorbim fie creăm ceva bun, fie punem în mișcare o forță distructivă. În *Mt 12,36* Isus a cerut precauție în folosirea cuvintelor noastre; el ne spune că vom da cont de fiecare cuvânt neglijent pe care îl folosim. În *Prov 18,21* se spune că proclamăm moartea sau viața când vorbim.

Se povestește despre o femeie care bârfea cu răutate despre o altă femeie și despre familia acesteia care erau în satul ei. Mai târziu a aflat că greșise și s-a umplut de remușcări. S-a dus la înțeleptul satului pentru a primi un sfat despre cum ar putea să repare răul făcut persoanei. Înțeleptul a sfătuit-o să-și taie găinile, să le smulgă penele și să le pună într-o sacoșă și, pe drumul către el, să împrăștie penele. Ea s-a supus. Când a ajuns la înțelept pentru următorul pas, înțeleptul a rugat-o să meargă și să strângă penele. Ea a protestat că vântul probabil le suflase departe. Înțeleptul i-a spus: e la fel și cu cuvintele spuse; odată ce le rostiești, nu le poți retrage. I-a cerut să meargă și să aibă grijă ce spune de acum înainte.

Sfântul Iacob ne spune că vom fi considerați perfecți dacă cuvintele noastre vor fi perfecte, în timp ce Paul ne previne că cuvintele noastre ar trebui să fie pline de har, presărate cu sare (cf. *Col 4,6*).

Cum să ne facem un obicei în a spune cuvinte frumoase? Trebuie să începem cu reînnoirea inimii; Isus ne spune că vorbim din tezaurul bun sau rău al inimii. Practică următoarele:

- Roagă-te și cere-i Domnului harul să spui întotdeauna cuvinte care binecuvântează, mângâie, edifică, încurajează și zidesc oamenii.
- Învață să faci o pauză și să-ți faci o autoevaluare înainte să spui sau să scrii ceva care poate fi un glonț care rănește sau o sămânță care va aduce viață (*Prov 18,21*).
- Reînnoiește-ți mintea citind constant, meditând și memorând cuvântul Domnului. O bună provizie a cuvântului Domnului în inima ta îți verifică exprimarea când vorbești (cf. *Ps 119,11*).
- Imită-l pe David când spune că-l va lăuda pe Domnul în toate circumstanțele și lauda lui va fi întotdeauna pe buzele sale (cf. *Ps 34,2*).
- Viața interioară a gândurilor tale este foarte importantă; ceea ce gândești se arată în ceea ce spui. *Fil 4,8* ne cere să ne gândim la lucruri adevărate, onorabile, juste, curate, iubitoare, pline de har și excelente.

- Ai grijă în compania cui te așezi: o companie proastă corupe bunele moravuri. Păstrează-te în compania oamenilor evlavioși (*Ef 4, 29*).
- Frecventează sacramentele spovezii și euharistiei, ca să primești har și să continui să-ți îmbunătățești calitatea exprimării; este o provocare pe viață.
- Învață să vorbești profetic asupra situațiilor tale. Folosește promisiunile lui Dumnezeu din Biblie ca să înfrunți fiecare situație cu care te confrunți. În *Iob 22,28* scrie că vei hotărî un lucru și va fi stabilit pentru tine. Trebuie să fim umili cu inima și îndrăzneți în spirit în drumul nostru cu Domnul.
- Folosește cuvintele din *Num 6,22-27* ca să-ți binecuvântezi copiii, astfel încât Domnul să pună numele lui asupra lor și să le păstreze viața.
- *Mc 11,22-24* și *2Cor 4,13* te încurajează să te adresezi provocărilor tale cu credință și vei primi răspunsuri.
- Dacă ești preot, poți să profetești viață în parohia ta și să dărâmi întăriturile din viața enoriașilor tăi.
- Dacă ești înaintat în vârstă, declară despre tine: „te face să întinerești iarăși ca vulturul” (*Ps 103,4b*) și „puterea ta să țină cât zilele tale” (*Dt 33,25*). Declară de asemenea asupra corpului tău că nicio rădăcină de boală nu va încolți în trupul tău.

În concluzie, ține o santinelă asupra buzelor tale, astfel încât să nu iasă decât cuvinte care îi binecuvântează pe cei care ascultă.

Reflecția vicepreședintelui
Christof Hemberger

Reinnoirea Carismatică mondială trece printr-o perioadă de schimbări majore. Multe lucruri nu vor mai rămâne așa cum le știm acum. Orice schimbare provoacă nesiguranță și uneori teamă. O primă reacție la aceste schimbări poate fi tensiunea interioară, stresul. Însă, o reacție mai bună, în toată această tranziție, ar fi să ne punem pur și simplu încrederea în Domnul. El este suveran, el este Domnul! El cunoaște cel mai bine ce trebuie să facem și ce nu. Și e dornic să ne conducă prin această perioadă de schimbări – așa cum a făcut-o mereu în trecut.

Când am reflectat la situația noastră actuală, mi-a venit în minte un cântec faimos din anii 1980: „Cuvântul tău e făclie pentru pașii mei și lumină pentru cărările mele”, cântat de Amy Grant. Refrenul acestui cântec este din binecunoscutul verset 105 din *Psalmul* 119 și este o adevărată inspirație pentru a sta aproape de Isus, în special în vremuri de nesiguranță și anxietate. De cine mă voi teme dacă Isus e lângă mine? De ce anume mă voi teme dacă Isus e cu mine?! Cântecul spune: „De nimic eu nu mă tem, ești cu mine când te chem...”.

Dumnezeu a fost mereu fidel poporului său, de ce n-ar fi și astăzi? El și-a condus poporul de-a lungul veacurilor, de ce n-ar face-o și astăzi? Trebuie să ne reamintim acest lucru din nou și din nou. Să ne încredem în Domnul pe deplin; să ne lăsăm conduși de el; să ne reamintim: cuvintele sale sunt lumină și îndrumare pentru noi în orice situație. Trebuie să avem o inimă deschisă care să asculte glasul Domnului și trebuie să stăm mereu aproape de el.

Să construim temelia sfințeniei personale
de Ann Brereton – consilier ICCRS

În tradiția noastră catolică s-au petrecut multe experiențe de convertiri profunde atunci când oamenii au fost chemați a fi singuri cu Dumnezeu în deșert. În acest loc de șlefuire au fost învinși demonii și au fost rupte lanțuri. S-au purtat războaie împotriva dorințelor egoiste, a atașamentelor, a păcătoșeniei. S-au purtat bătălii pentru împlinirea monstrului din interior (ego-ul) prin rugăciune, post și renunțare.

Exceptând rare circumstanțe, nu mai este potrivit să-ți lași familia și să te muți în deșert pentru a trăi ca un pustnic. Totuși, pentru a construi o temelie a sfințeniei personale tot este necesar să vizitezi un asemenea loc. În timpul prezent, suntem atrași în deșertul interior. Locul interior unde Dumnezeu este cunoscut și în același timp necunoscut. Locul atât al intimității, cât și al absenței. Acel loc în care-l vezi pe Dumnezeu și acel loc în care-l cauți pe Dumnezeu. Acest loc poate fi umplut cu bucurie, dar în egală măsură umplut cu disperare. În acest loc sunt înfrunțați demonii ego-ului și suntem transformați în însăși esența noastră după asemănarea lui Isus.

În timpul recenteii noastre istorii carismatice, Dumnezeu a revărsat Duhul său Sfânt din abundență. Milioane de catolici „au înviat” în credința lor. Isus ni s-a făcut cunoscut în mod personal. Mulți au cunoscut iubirea lui Dumnezeu Tatăl și au fost martori ai puterii Duhului Sfânt

prin semne și minuni. Șchiopii începeau să umble! Surzii începeau să audă! Cei înlănțuiți erau eliberați! Ca regele David dansam și săream și-l laudam pe Dumnezeu. Era atât de îmbucurător să fim martori ai puterii Duhului Sfânt așa ca la nașterea Bisericii. Totuși ne amintim bine că după niște ani de la nașterea Bisericii a avut loc o teribilă persecuție și noii creștini trăiseră vremuri de mari suferințe.

În Lc 2,41-52 se relatează că Isus preda la templu la vârsta de 12 ani. Această scriere ne îndreaptă către ceea ce este cunoscut ca fiind anii ascunși ai vieții lui Isus. Avem o perspectivă asupra acestor ani „pierduți” ai lui Isus prin versetul 52: „Isus creștea în înțelepciune, statură și har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor”. Acești ani „necunoscuți” l-au pregătit pentru slujirea lui și în cele din urmă pentru Calvar. Trebuie să fim sinceri cu noi înșine și să ne punem întrebarea: „Suntem și acum în căutarea permanentă a euforiei și entuziasmului de la prima noastră reînviere în Sfântul Duh sau ne maturizăm în relația cu Dumnezeu?”. Dacă ne maturizăm atunci trebuie să intrăm într-un „timp necunoscut”, ca timp al tăcerii, și să înfruntăm ce ne așteaptă acolo. Acest drum esențial este posibil printr-o altă Tradiție din Biserică – rugăciunea contemplativă. Sfânta Tereza spune: „Rugăciunea contemplativă, în opinia mea, nu este nimic altceva decât o împărtășire apropiată între prieteni apropiați; înseamnă să-ți iei timp frecvent să stai singur cu El, cel care știm că ne iubește”.

Să fii contemplativ ca Isus înseamnă să fii deschis la tot ce dorește Tatăl să-ți pună în inimă. Cu o minte liniștită și cu un spirit tăcut, credința noastră poate să înceapă să se aprofundeze. Fața pe care trebuie să o arătăm lumii este fața unei umanități care este în continuă creștere prin iubire. Această față revelată de privirea reciprocă în Oglinda Divină transformă umanitatea și toată creația lui Dumnezeu în gloria sa reflectată.

A te maturiza în calitate de charismatic înseamnă a fi atras spre rugăciunea contemplativă. „Să învăț să mă uit la Dumnezeu fără a ține cont de propria mea satisfacție, să învăț să examinez și să relativizez poftele și fanteziile care se trezesc în mine – asta înseamnă pentru mine a-i permite lui Dumnezeu să fie Dumnezeu și astfel să permit rugăciunii lui Isus să învie în mine. Invocarea Duhului Sfânt înseamnă a ruga a treia persoană a Sfintei Treimi să intre în duhul meu și să aducă claritatea de care am nevoie atunci când sunt în sclavia dorințelor și fanteziilor și să-mi dea răbdare și fidelitate în timp ce lumina și iubirea lui Dumnezeu pătrund în viața mea intimă. Numai când începe să se întâmple acest lucru voi fi eliberat de faptul de a trata darurile Domnului ca pe încă un set de lucruri care mă pot face fericit sau mă pot face să domin alți oameni. În timpul desfășurării acestui proces, voi deveni mai liber „să iubesc oamenii în modul oamenilor” (Sfântul Augustin), să-i iubesc nu pentru ceea ce ar putea să-mi promită, să-i iubesc nu ca și când ei ar exista pentru a-mi da o siguranță trainică și confort, ci ca ființe fragile partenere, ținute în iubirea lui Dumnezeu”.¹

Pentru a construi o temelie a sfințeniei personale trebuie să intrăm în mod contemplativ în „deșertul necunoscut”, acolo unde locuiește Dumnezeu. În acest loc noi nu trebuie să ne străduim, să venim cu o formulă ori să spunem anumite rugăciuni. Aici pur și simplu SUNTEM și ne

abandonăm pentru a fi transformați de harul lui Dumnezeu. Aici învățăm să trăim pentru Celălalt, să ne dăruim așa cum Isus a făcut-o.

Isus, speranța lumii
Christopher Noone – membru al Fraternității Catolice

Speranța este un ingredient esențial pentru viața și fericirea umană și o virtute necesară în viața creștină, dar care este fundamentul speranței?

Ce este speranța falsă? Ce este speranța adevărată? Ce face ca speranța creștină să fie distinctă și ce o face ca să fie sigură și negreșită?

În cartea *Marile speranțe* a lui Charles Dickens, unul dintre personajele legendare pe care le-a creat acesta era o femeie pe nume Domnișoara Havisham care, la ora 8:40 în dimineața zilei sale de nuntă, a primit o scrisoare de la mirele ei prin care îi spune că nu va fi prezent. Oprind toate ceasurile din casă exact la ora la care a ajuns scrisoarea, și-a petrecut restul vieții îmbrăcată în rochia de mireasă și purtând un singur pantof, deoarece încă nu apucase să se încălzească și cu celălalt în momentul primirii scrisorii.

Pentru Domnișoara Havisham timpul a rămas pe loc. Nu putea să meargă mai departe sau nu voia să meargă mai departe. Era fără speranță. Viața ei se sfârșise.

Lipsa de speranță, disperarea, amărăciunea, tragedia, condamnarea, eșecul, rușinea, descurajarea... toate acestea pot copleși viața noastră într-un moment sau altul. Nu putem controla dificultățile vieții, dar putem controla modul în care să răspundem la ele. Le putem lăsa să ne domine ori să ne controleze viețile și să ne facă să trăim în trecut sau putem alege să mergem mai departe. Pentru a face acest lucru, avem nevoie de speranță.

În Biblie, vedem oameni în situații fără speranță precum Iosif în închisoarea faraonului sau Iob care pierduse totul într-o zi, cu toate acestea ei au ales speranța chiar și când nu aveau nicio dovadă că lucrurile vor deveni mai bune. Speranța se referă întotdeauna la viitor.

Moartea lui Isus a fost un moment traumatic, definitiv pentru discipoli, un moment de speranță sau disperare. Petru a sperat, Iuda a disperat. Iuda a renunțat la orice speranță de iertare sau salvare și și-a luat viața.

Pe de altă parte, Petru fusese încrezător, plin de speranță, strident, îndrăzneț și dispus să-și dea viața pentru Isus, dar spre seară Petru devine temător, umilit, devastat de slăbiciunea infidelității sale și varsă lacrimi amare pentru trădarea sa. Isus e răstignit. Petru nu e de găsit nicăieri: un dezertor; rușinat, confuz, se ascunde. Visul s-a spulberat. Isus, împlinirea speranței lui Israel, a murit. Petru începe să-și piardă speranța. Vine duminica și Isus e viu! Da, este adevărat. E viu, este viu și asta înseamnă că totul se schimbă! Speranța e restabilă nu doar pentru Petru și discipoli, ci și pentru întreaga omenire.

[De acum,] Petru se referă la evenimentul învierii ca la o „speranță vie” în care suntem născuți, o speranță al cărei fundament este atât un eveniment, cât și o persoană. *„Binecuvântat [să fie] Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos care, în marea sa îndurare, ne-a renăscut la o speranță vie prin învierea lui Isus Cristos din morți...” (1Pt 1,3)*. Isus este viu și, pentru că este în viață, a scos din rădăcini orice obstacol din calea speranței. Învierea este dovada că moartea lui Isus a funcționat! Satana, autorul morții, stăpânul iadului și al disperării, a fost învins. Isus l-a

dezarmat și l-a învins chiar în momentul în care totul părea fără speranță. Moartea și învierea lui Isus au devenit fundamentul oricărei speranțe adevărate.

În circumstanțe dificile avem nevoie de speranță, dar de obicei ne dorim cel mai mult schimbarea, eliberarea, o soluție rapidă. Cu toții dorim asta, dar uneori avem cel mai mult nevoie ca Dumnezeu să ne susțină până vedem schimbarea, iar aceasta durează mereu mai mult decât ne dorim... și de aici nevoia de speranță. Deci, cum putem ajunge la speranță? Speranța vine prin credința în caracterul lui Dumnezeu și în promisiunile sale din Biblie. Credința în caracterul și promisiunile lui Dumnezeu evanghelizează inimile noastre pentru a spera și a rezista. Faptul de a ne hrăni din adevăr ne dă speranță, bucurie și pace, în ciuda circumstanțelor noastre [nefavorabile].

Dezamăgirea vine dintr-o speranță falsă. În vremurile noastre, omenirea în ansamblul său are o speranță greșită în știință, tehnologie, inginerie, medicină, educație, inteligență proprie etc. L-am înlocuit pe Dumnezeu cu speranța într-un nou Eden creat de noi, unde omul este și autor, și administrator. Există un alt termen pentru aceasta, respectiv idolatrie. Dumnezeu, în îndurarea sa, sfărâmă idolii pentru ca noi să îl putem găsi și să ne punem speranța doar în el. Deseori trebuie să ajungem la dezamăgire/deznădejde înainte de a descoperi că „Ajutorul meu [vine] de la Domnul, care a făcut cerul și pământul” (Ps 121,2) și este doar în el.

Speranța creștină este pentru această viață de pe pământ și este un mijloc de a depăși dificultățile și descurajarea, dar, mai mult decât atât, este o ancoră în eternitate. Speranța noastră este asigurată în cer. Isus e viu! Noi sperăm în el, în promisiunile sale și în învierea sa. Noi sperăm în a doua venire a lui Isus, în propria noastră înviere din morți și în viața care va veni „iar speranța nu înșală, pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Rom 5,5). Și speranța venirii lui Isus în glorie se va împlini cu aceeași siguranță cu care s-a împlinit speranța venirii sale la Betleem, pentru că Isus e viu!

Efectele culturii moderne asupra interpretării Sfintei Scripturi de John Duiker – Membru al Comisiei Doctrinare ICCRS

Un binecunoscut biblist a afirmat că atunci când interpretăm Scriptura trebuie luate în considerare trei universuri: (1) universul din spatele textului, (2) universul textului și (3) universul din fața textului, care privește interacțiunea Evangheliilor cu cititorii, Evangheliile care, prin interpretare, intră în ei, își adaptează sensul și astfel cititorii sunt schimbați de ele.

Toate aceste trei „universuri” sunt importante în interpretarea biblică și cu cât suntem mai conștienți de ele, cu atât mai mult vom descoperi sensul Scripturii pe care autorul l-a avut în vedere. Pentru acest articol propun să privim lumea din fața textului pentru a încerca să determinăm ce tip de dialog și interacțiune apare azi în cei care citește Scripturile și își personalizează sensul.

Ceea ce vom discuta aici privește cultura. Cultura conține presupuneri, credințe, idei, valori și reguli profund interiorizate ce caracterizează în mod efectiv o societate. Aceasta determină modele ale activității umane în respectiva societate. Care sunt așadar semnele distinctive ale culturii noastre moderne care ne conduc în viața noastră de zi cu zi? Este nevoie să descoperim acestea, căci ele ne vor oferi câteva indicii referitoare la modul nostru de interpretare prin care vedem Scriptura.

Majoritatea cercetărilor științifice efectuate în ultimii ani a identificat narcisismul ca trăsătură definitorie a culturii noastre de astăzi, în timp ce altele au mers mai departe, definind-o drept o cultură a narcisismului. Ce implică mai exact aceasta?

O lungă perioadă de timp s-a pus un accent crescând asupra locului individului, asupra rolului alegerii și asupra cerinței fericirii personale, indiferent de costuri. Restricțiile morale și sociale au fost respinse, slăbite și considerate ca instrumente de oprimare. A face bine și a fi bun au fost înlocuite prin a arăta bine și a te simți bine. Societatea noastră a produs indivizi dependenți de alții pentru a-și valida propria stimă de sine și care nu pot trăi fără o audiență care îi admiră. Aceste persoane au o aparentă libertate față de legăturile familiale și constrângerile instituționale. În timp ce în trecut întrebarea era „Poate omul să trăiască fără Dumnezeu?“, acum întrebarea s-a transformat în „Poate omul să trăiască asemenea lui Dumnezeu?“. O astfel de societate se interesează doar de sine, se abate de la orice autoritate, clasifică trecutul ca fiind foarte rău și, în consecință, se stabilește pe sine ca autoritate unică și finală. Aceasta este cultura narcisismului.

Când acest mod de a fi se prezintă pe sine Scripturilor, ce se întâmplă? Mai jos sunt câteva exemple:

1. Persoanele ajung să le fie ușor să se facă pe ele însele punctul de pornire pentru interpretarea biblică; de exemplu: eu caut în Scripturi versete care sunt relevante imediat pentru viața mea și ignor textele care aparent nu sunt aplicabile. Citesc textul în izolare pentru că am autoritatea de a-l interpreta, deși poate diferi față de ceea ce stipulează Biserica, iar atunci consider că este un alt punct de vedere, toate fiind egale. Această interpretare este periculoasă, căci poate să ne determine să ne bazăm viața pe ceva care nu este în plinătatea adevărului sau, mai rău, ne poate conduce la eroare.

2. Mă fac centrul Scripturii. Prima întrebare pe care mi-o pun este mai degrabă cum pot aplica acest text la viața mea decât să îi caut sensul. Este un salt de la sens la aplicabilitate. Se poate întâmpla aici să interpretăm Scriptura ca fiind în primul rând aplicabil mie, țării mele și timpului meu în istorie. Dar, pur și simplu, Biblia nu scrie despre mine, ci despre Isus și despre noi, ca și comunitate. Acestei interpretări îi lipsește sensul pe care autorul l-a intenționat.

3. Libertatea față de constrângerile istorice și instituționale și abaterea de la orice autoritate a avut ca rezultat faptul că revizioniștii istorici au reinterpretat Scriptura pentru a o alinia cu valorile vieții moderne ori au considerat ca fiind irelevante acele texte care nu se potriveau cu narațiunea modernă. Această interpretare manipulează Scriptura pentru a ne-o potrivi nouă înșine, înălțând astfel sinele.

Putem vedea chiar din aceste exemple impactul pe care cultura noastră îl poate avea în interpretarea proprie a Scripturii. Aici există poate chiar pericolul distrucționismului: adevărul e considerat fluid și lipsit de obiectivitate, totul poate fi schimbat, nu există nicio siguranță a sensului în textul însuși, poate apărea și o demontare a tradiției și a modurilor tradiționale de gândire și devine în regulă să îți imporți propriul înțeles în Scriptură.

Care este soluția? Există numeroase, dar probabil că una dintre principalele remedii este Biserica însăși. Trebuie să recunoaștem cu umilință nevoia de îndrumare a tuturor membrilor Trupului lui Cristos: Biserica trecută și prezentă. Perspectivele exegetice și teologice ale diferiților membri ai Bisericii pot aduce lumina de care avem nevoie pentru a citi și a înțelege Scripturile astăzi. Trebuie să ne asigurăm că citim Biblia ca o comunitate globală, că îmbrățișăm înțelepciunea Duhului Sfânt și ne supunem învățaturii Bisericii.

DCQ – Cum poate ajunge RCC la cei cu atracție față de persoane cu același sex?

Există multe persoane astăzi, atât în interiorul cât și în afara Bisericii, care se identifică drept homosexuali. Ce poate face RCC pentru a-i primi, sluji și însoți în călătoria lor de discipoli?

Harul din inima RCC este efuziunea Duhului Sfânt, prin care iubirea Tatălui a fost revărsată în inimile noastre și noi am început o viață nouă sub domnia lui Isus. Acest mare dar înzestrează RCC într-un mod special pentru a putea merge la cei care se identifică drept homosexuali. Sunt mai multe moduri particulare prin care am putea face asta.

În primul rând, întrucât am experimentat atât de puternic iubirea și milostivirea Domnului în propriile noastre vieți, cu mult peste tot ceea ce am fi putut merita, RCC îl poate imita pe Isus în acceptarea pe care o avea față de toți cei pe care i-a întâlnit. Isus a primit la el femei și bărbați, evrei și păgâni, oameni evlavioși și păcătoși. A trecut peste barierele sociale care împărțeau oamenii, uneori spre surpriza ori dezaprobarea celorlalți (cf. *Mc 2,16; In 4,27*). Când cineva a făcut reclamație, el a răspuns, „Nu cei sănătoși au nevoie de medic, ci bolnavii; nu am venit să-i chem pe cei drekți, ci pe cei păcătoși la convertire” (*Lc 5,31-32*). Prin imitarea lui Isus, RCC poate fi un loc unde persoanele cu atracție față de cei care au același sex pot experimenta primirea lui Cristos.

În al doilea rând, în RCC am experimentat adevărul eliberator al Cuvântului lui Dumnezeu – chiar și acele părți ale cuvântului său care pot fi greu de ascultat pentru că ne cheamă la pocăință. Scriptura arată limpede că un comportament homosexual este contrar planului lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană și îi înjosește pe toți cei care o practică (cf. *Rom 1,26-28*). Activitatea sexuală aparține doar legământului căsătoriei, prin unirea într-un singur trup dintre un bărbat și o femeie. Dar, în același timp, Scriptura proclamă libertatea glorioasă câștigată pentru noi prin crucea și învierea lui Isus. Sf. Paul, după enumerarea mai multor păcate grave (inclusiv păcate sexuale), le reamintește corintenilor: „Și așa erați unii dintre voi, dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost justificați în numele Domnului Isus Cristos și în Duhul Dumnezeului nostru” (*1Cor 6,11*). Apoi îi îndeamnă: „Sau nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu și că nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț mare. Așadar, preamăriți-l pe Dumnezeu în trupul vostru!” (*1Cor 6,19-20*).

Dar cum este posibil să trăiești în mod cast dacă experimentezi puternice dorințe sexuale în afara căsătoriei? Cei care au primit efuziunea Duhului Sfânt pot da mărturie că au experimentat o nouă putere în interiorul lor – pe Duhul Sfânt – care i-a ajutat să reziste dorințelor cărnii așa cum nu era posibil înainte. Nu mai suntem sclavii dorințelor noastre, ai tuturor dorințelor dezordonate ce rezultă din căderea în păcat, inclusiv mânie, răzbunare, gelozie, lăcomie, etc. și nici ai dorințelor sexuale canalizate în mod greșit. Prin Duhul Sfânt suntem întăriți ca să spunem NU acestor dorințe, să murim pentru păcat și să trăim pentru Dumnezeu (cf. *Rom 6,6-14*).

Uneori, predicarea și învățătura prezintă standardele înalte ale lui Dumnezeu privind comportamentul nostru, dar nu arată cum putem avea acces la puterea care ne dă posibilitatea să atingem aceste standarde: Duhul Sfânt! Omisiunea acestei părți a Evangheliei este ca și cum ai cere oamenilor să ajungă pe lună într-un Fiat. Este o imagine deformată despre Dumnezeu, ca un supraveghetor aspru, și despre viața creștină ca una împovărătoare și neatrăgătoare. Prin urmare,

RCC are o responsabilitate specială de a da mărturie tuturor că trăirea unei vieți sfinte este într-adevăr posibilă chiar și în mijlocul luptelor, datorită nemărginitei iubiri și puteri divine care lucrează în noi.

În al treilea rând, RCC poate aduce o critică profetică împotriva idolatriei sexului în cultura noastră contemporană, arătând că există multe alte forme de împlinire umană, în special prin legătura profundă a fraternității cu ceilalți, în trupul lui Cristos. Putem da mărturie că este posibil să avem o relație personală cu Cristos care satisface cele mai profunde dorințe ale inimii umane.

În sfârșit, RCC are un rol în a ajuta persoanele să experimenteze vindecarea lui Dumnezeu. Mulți dintre noi au experimentat fie vindecarea fizică, fie cea interioară prin ministerele de vindecare și eliberare. Cea mai profundă vindecare apare atunci când ajungem să ne cunoaștem și să ne acceptăm identitatea de fiu sau fiică a lui Dumnezeu, iubiți de el în mod infinit. După cum ne învață Sfântul Paul, descoperirea a cine suntem cu adevărat este o lucrare a Duhului Sfânt: „...Duhul înfierii prin care strigăm: «Abba, Tată!». Însuși Duhul dă mărturie duhului nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu” (*Rom 8,15-16*). RCC poate oferi o slujire minunată acelor care experimentează atracția homosexuală, dându-le posibilitatea să întâlnească puterea vindecătoare a lui Cristos.

Așa cum este cazul în toate slujirile, slujirea față de cei care se identifică drept homosexuali trebuie făcută cu înțelepciune și un discernământ bun. Ea ar trebui să ajute persoanele să trăiască în castitate și să crească în relația lor cu Cristos. Această slujire ar trebui îndeplinită doar de către aceia care înțeleg în mod clar ceea ce ne învață Scriptura și Biserica despre sexualitate și care recunosc că planul lui Dumnezeu pentru sexualitate este întotdeauna o veste bună – chiar și atunci când este dificil. Ar trebui să cuprindă persoane cu o experiență îndelungată de viață în Duhul Sfânt și care îi pot însoți pe ceilalți cu iubire, răbdare și înțelepciune. De asemenea, ar trebui să existe multe ocazii în care oamenii să poată întâlni iubirea lui Dumnezeu, să împărtășească viețile lor cu ceilalți și să primească ajutorul sacramentelor.